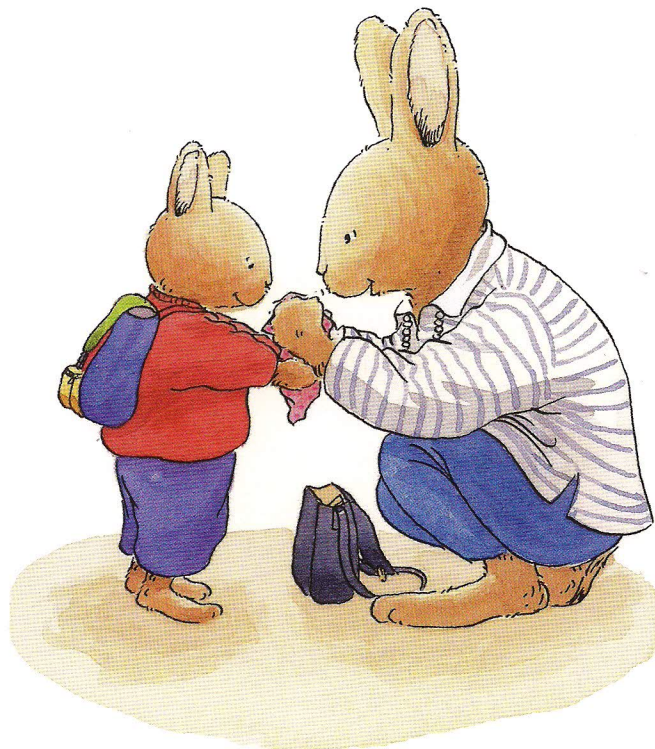

Cristophe Le Masne

Ο Τομ πάει στο σχολείο

Εικονογράφηση: Marie-Aline Bawin

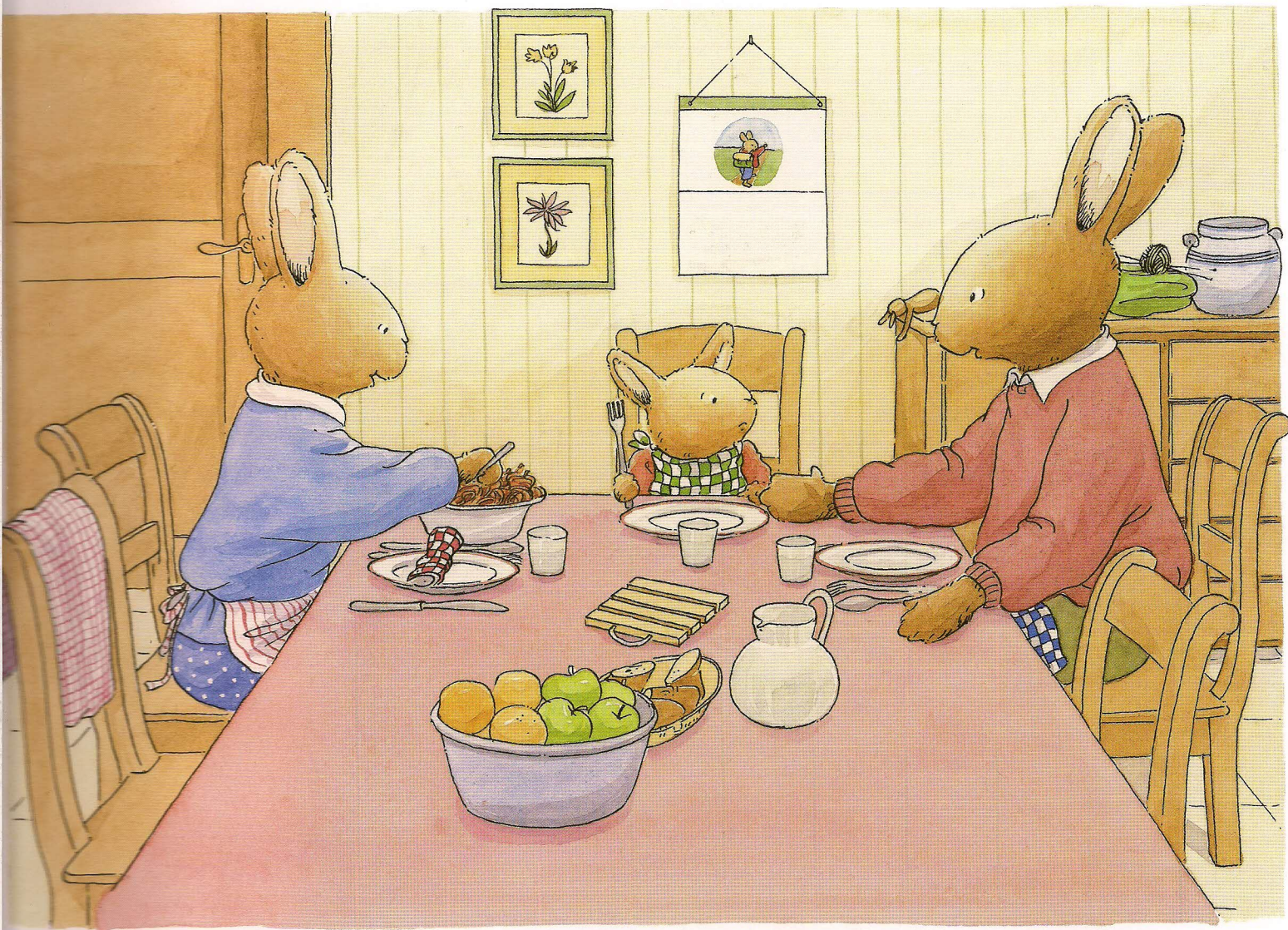
Μετάφραση: Ράνια Ζώιδη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αύριο θα πάω για πρώτη φορά στο εχολείο.
Αναρωτιέμαι τι θα μπορώ να κάνω εκεί,
δεν είμαι είγουρος για τίποτα.

Ο μπαμπάς και η μαμά μου εξηγούν
ότι θα έχω μια πολύ καλή δασκάλα.
Πού το ξέρουν; Δεν την έχουν γνωρίσει ακόμα τη δασκάλα μου.

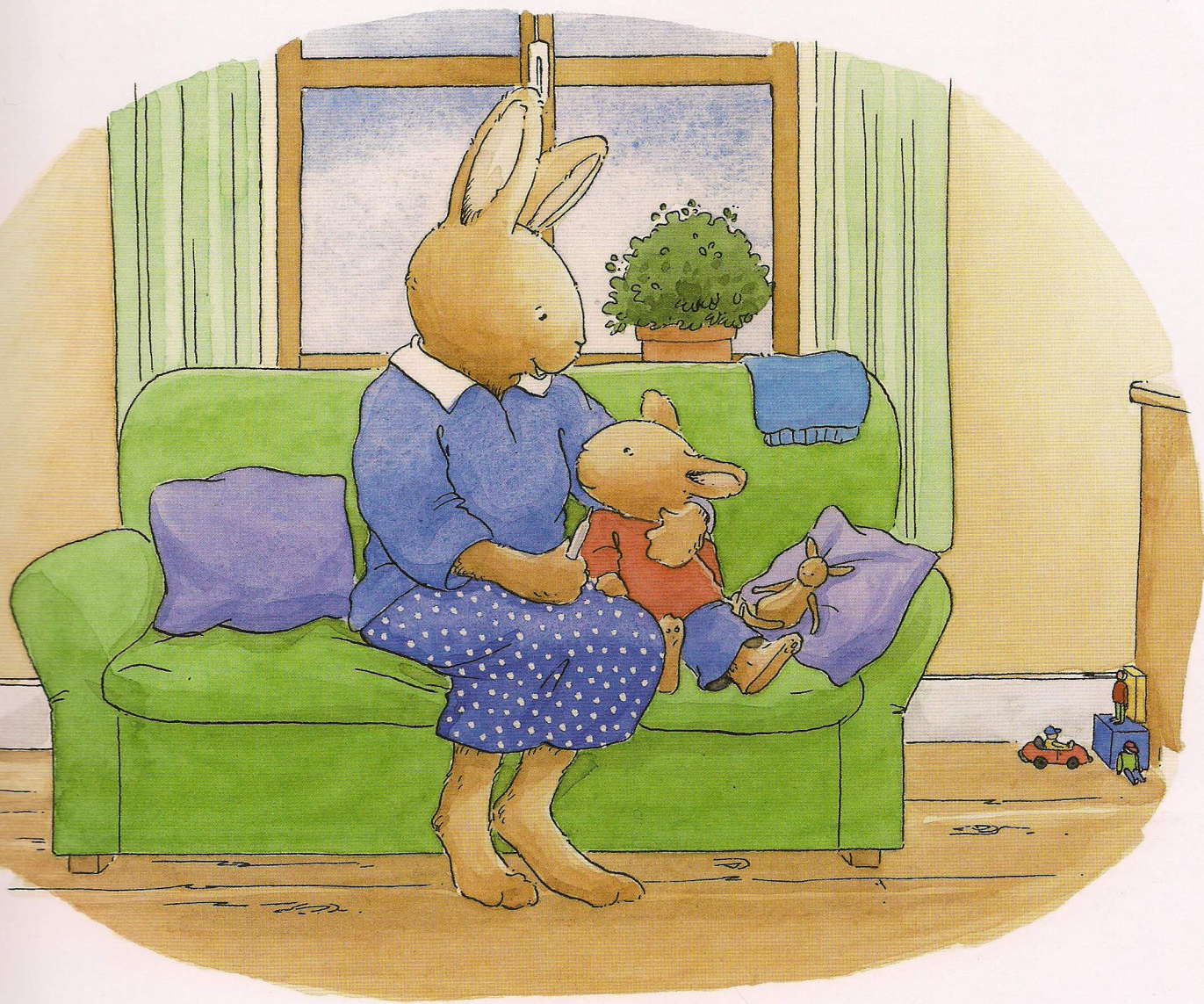
Η μαμά μου αγοράζει ένα μολύβι,
μία γόμα, χρωματιστούς μαρκαδόρους...

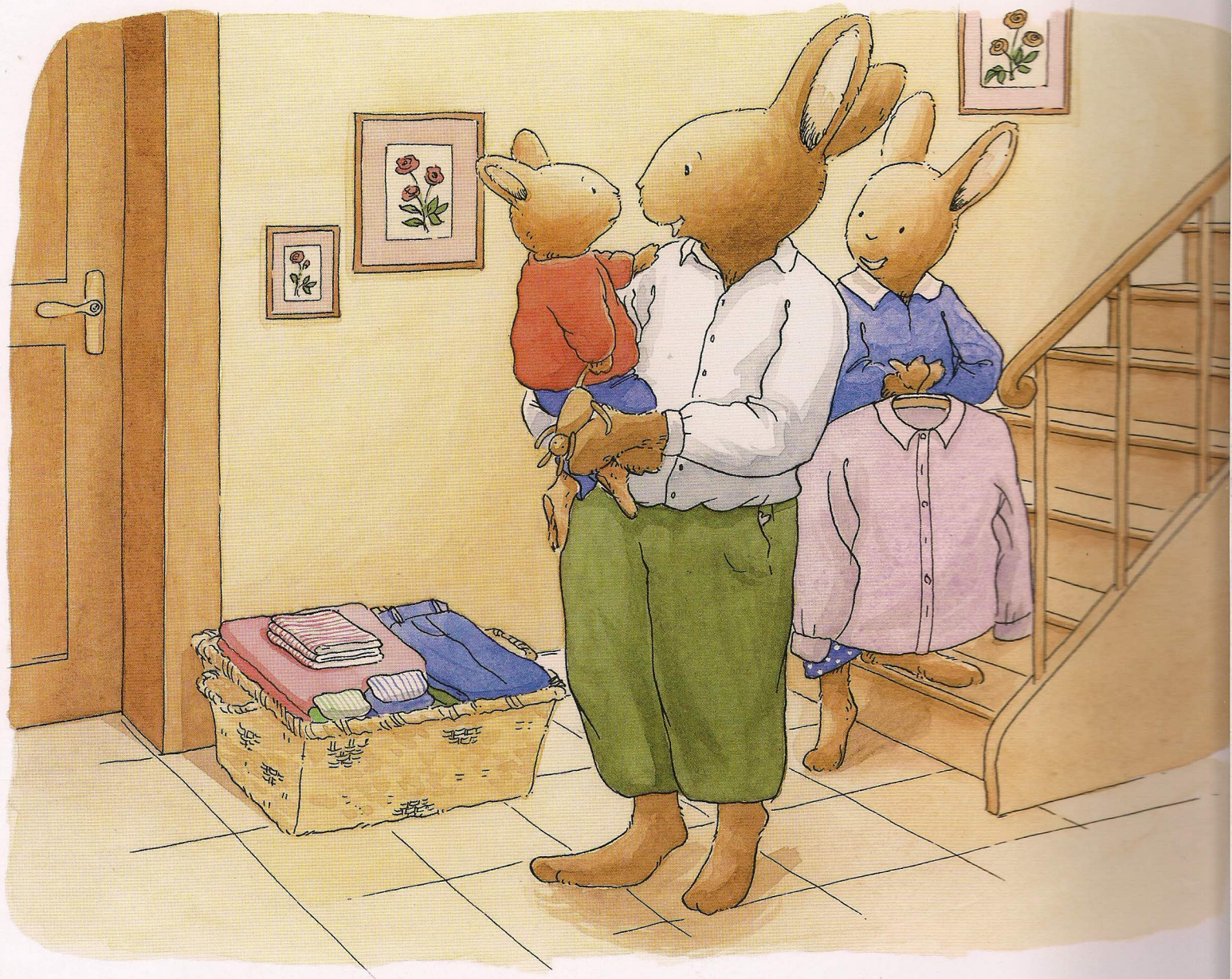
... και μια ωραία εχολική τσάντα για την πλάτη.
Μ' αρέσει να χώνω τη μύτη μου μέσα,
μυρίζει τόσο ωραία το καινούριο!

Ετοιμάζω τα πράγματά μου με τη μαμά.
«Μαμά, νομίζω ότι είμαι άρρωστος,
δεν μπορώ να πάω στο σχολείο...»

Έτσι η μαμά μου βάζει θερμόμετρο
και μου λέει ότι δεν είμαι καθόλου άρρωστος.
Αλλά συνεχίζω να μη δέλω να πάω σχολείο αύριο.

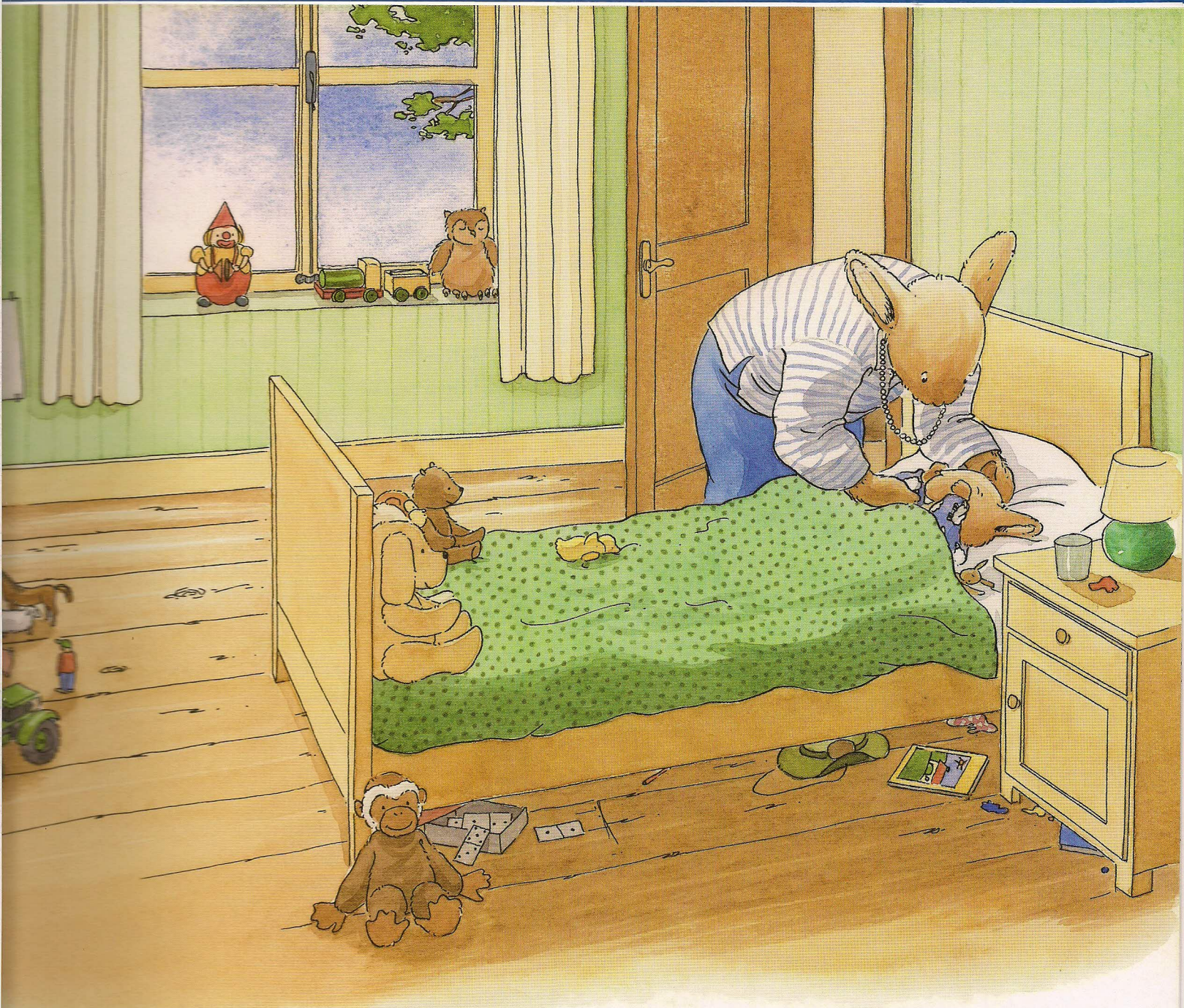
Λέω καληνύχτα στον μπαμπά.
«Τι τυχερός είμαι που θα πας στο βχολείο, μου λέει,
θα μάθεις καταπληκτικά πράγματα».

Τώρα είμαι στο κρεβάτι μου και λέω στη μαμά ότι
μπορούμε να πούμε στη δασκάλα να έρδει στο σπίτι.
Και, μαζί με όλους τους μαθητές, θα κάτσουμε στο δωμάτιό μου...
Η μαμά μου χαμογελάει και μου κάνει μια μεγάλη αγκαλιά.

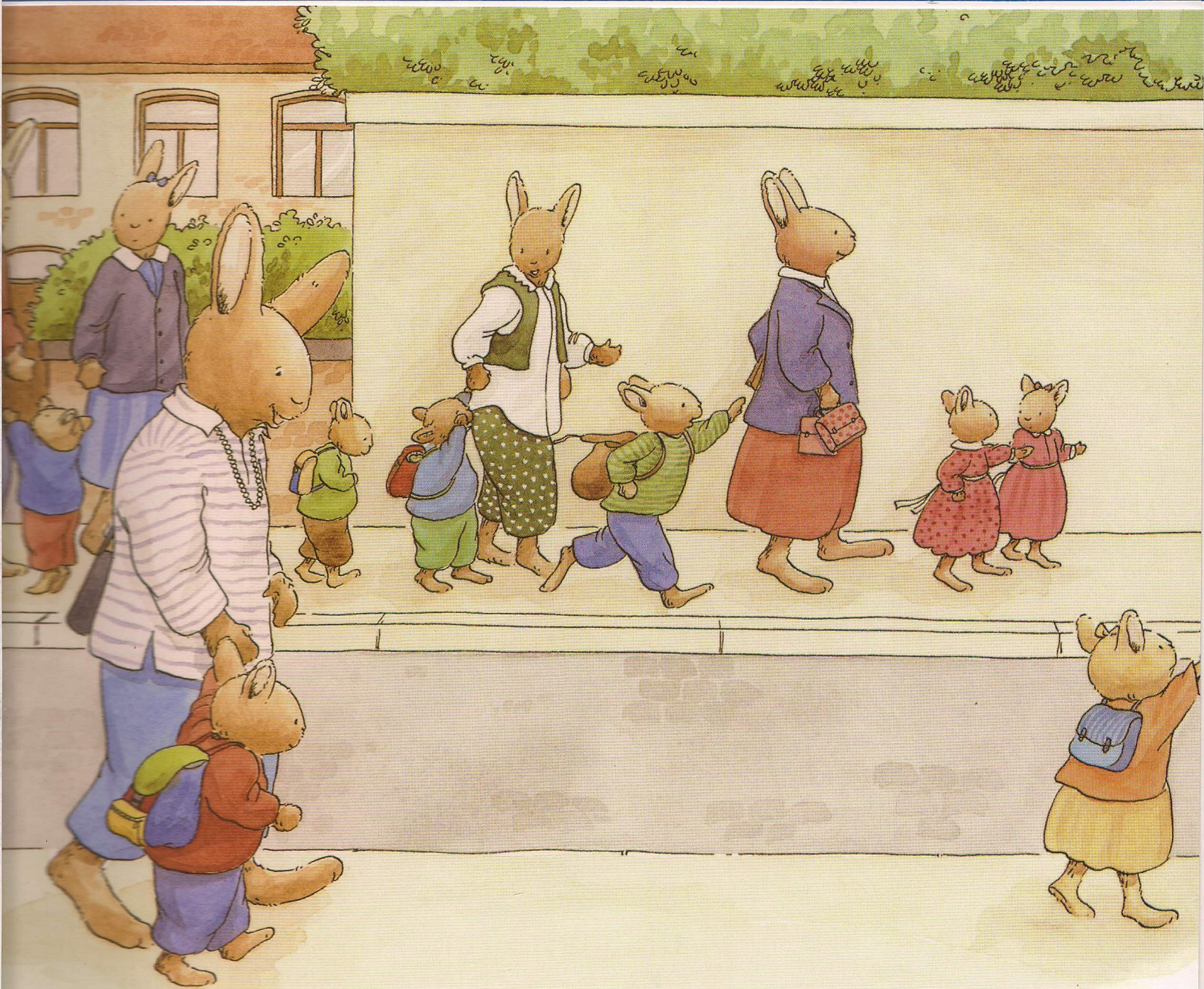
Δε με παίρνει ο ύπνος. Κοιτάζω το φεγγάρι από το παράθυρο και καταλαβαίνω ότι φοβάμαι την αυριανή μέρα...

«Έλα, ώρα να σηκωθείς» μου λέει μαλακά η μαμά.
Είναι πρωί! Έχω την εντύπωση ότι μόλις με πήρε ο ύπνος.

Με την καρδιά οφιγμένη, τρώω το πρωινό μου.
Αλλά θέλω να είμαι γενναίος
και να μην κλάψω.

Στο δρόμο υπάρχουν πολλά παιδιά μαζί με τους γονείς τους
που προσπαθούν να μην κλάψουν.

Αλλά μπροστά στο σχολείο είναι
πολύ δύσκολο να αφήσεις τη μαμά...

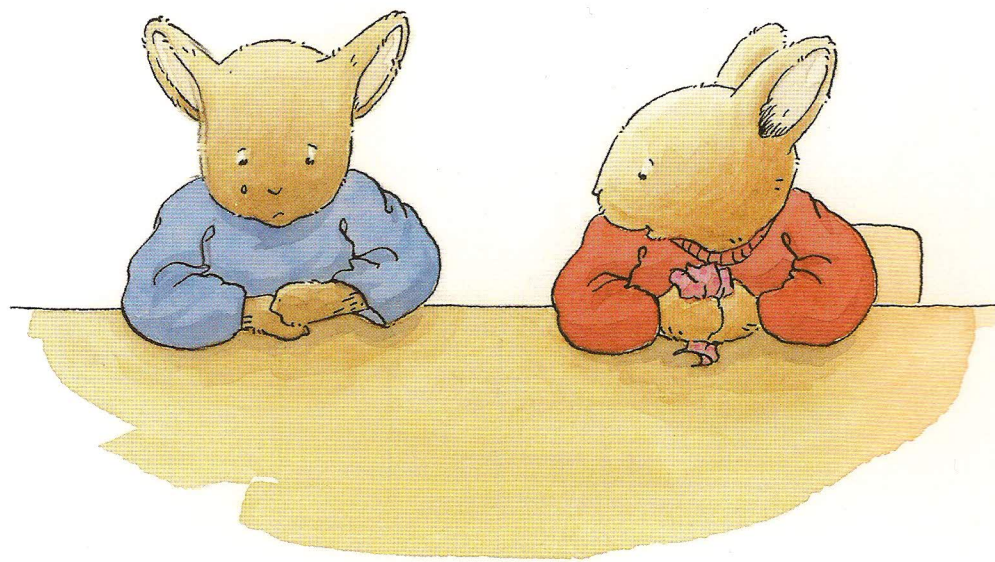
«Πάρε αυτό» μου λέει η μαμά και μου δίνει ένα μαντήλι.
«Όταν νιώθεις λυπημένος, να το κοιτάς και να με οκέφτεσαι».

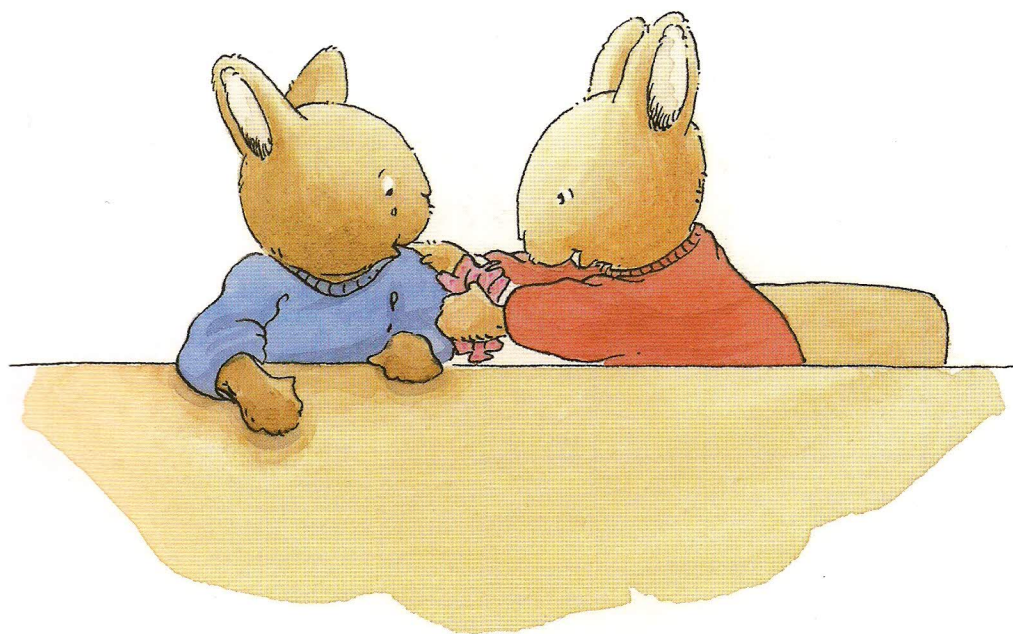
Η δασκάλα έρχεται να μας πάρει. Φαίνεται πολύ ευγενική.
Καθώς μπαίνουμε στο μεγάλο κτήριο, οφίγγω το μαντήλι της μαμάς.

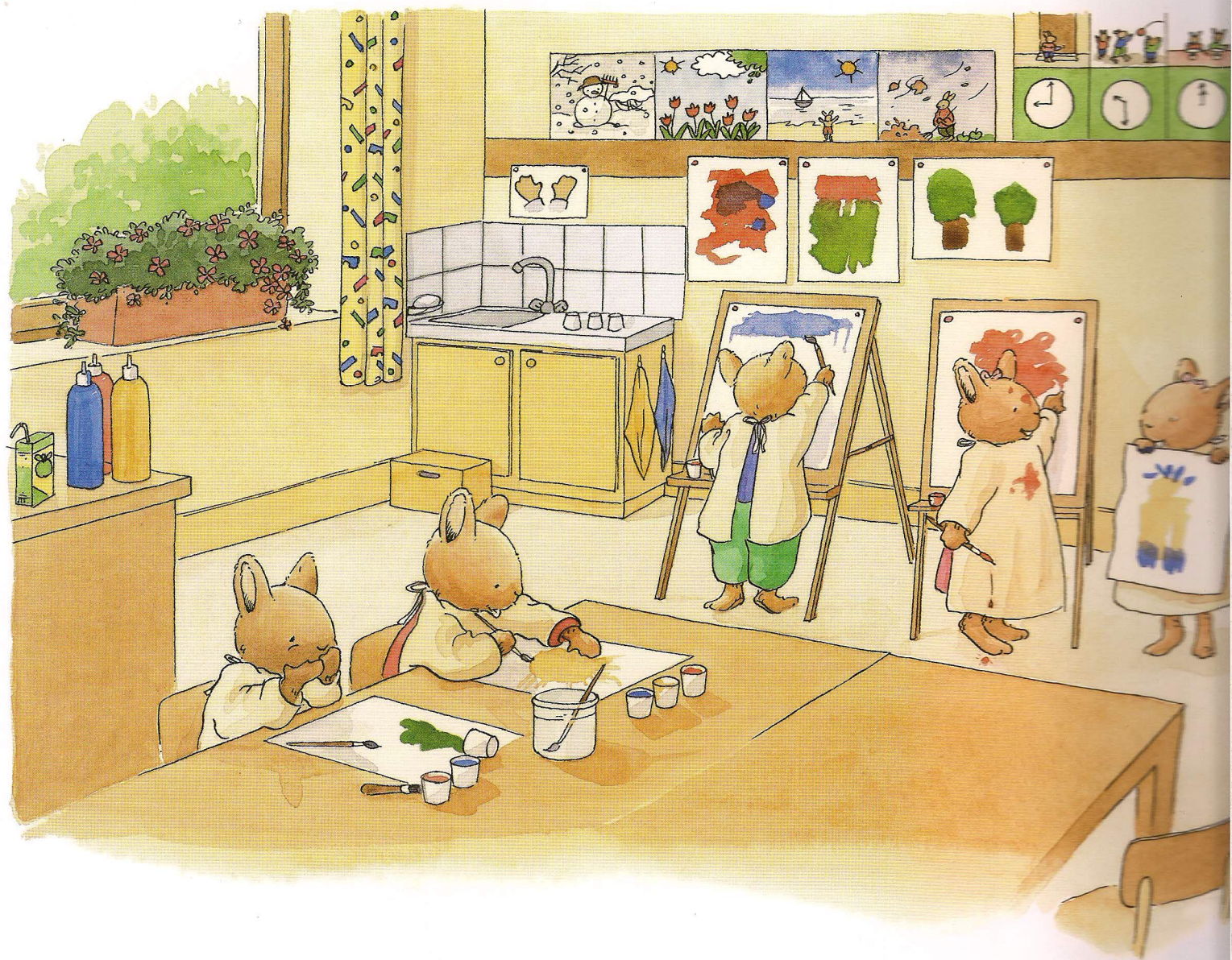
Μπαίνουμε σ' ένα πολύχρωμο δωμάτιο.
Η δασκάλα μάς λέει ότι είναι η τάξη μας.
Κοιτάζω τα παιχνίδια και τις ζωγραφιές στον τοίχο. Είναι πολύ ωραία.

Τον διπλανό μου τον λένε Λου.
Δεν είναι καθόλου χαρούμενος που βρίσκεται
εδώ και δε σταματάει να κλαίει.

Θέλω να τον παρηγορήσω και του δίνω
το μαντήλι της μαμάς μου, για να σκουπίσει τα δάκρυά του.

Το πρωί ζωγραφίζουμε, κάνουμε χαρτοκοπτική και λέμε τραγούδια.

Στο διάλειμμα παίζω με το Λου. Όταν δεν κλαίει, είναι καλή παρέα.

Μετά το μεσημεριανό, η δασκάλα μάς διηγείται ιστορίες με τις μαριονέτες.

Το κουδούνι χτυπάει, εχολάσαμε.
Κιόλας! Ούτε που κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα!

Η μαμά με περιμένει στην έξοδο.
Είμαι πολύ χαρούμενος που την ξαναβλέπω, αλλά θέλω να ξαναρδώ
αύριο, για να συναντήσω το Λου και να τελειώσω τη ζωγραφιά μου.